

HET VERRIJZEN VAN EEN HERDERENDE GEMEENSCHAP

Een bezinning bij het beeld van Omer Gilliet.

Naar aanleiding van de Ankerdagen, een parochiaal project van verdieping en verbroedering, in het jaar 2000 heeft priester Omer Gilliet uit Breskens (Nederland) dit monumentale beeld gemaakt. Het hangt vooraan in de parochiekerk van Sint-Baafs. Daarin heeft hij onze gemeenschap uitgetekend als een herderende gemeenschap, die vandaag opnieuw de uittocht waagt, op weg gaat, net als toen. Weg uit het land van het elk-voor-zich, naar een nieuw land, een nieuwe manier van leven. In dit land spreekt alles van "Ik zal er zijn voor u", dat is de naam van onze God.

Omer Gilliet, pastoor van Breskens, heeft voor onze parochiekerk dit beeld gemaakt waarin hij onze gemeenschap heeft uitgetekend als een herderende gemeenschap, die vandaag opnieuw de uittocht waagt, op weg gaat, net als toen, weg uit het land van het elk voor zich, waar alles doodsaaï is, waar mensen slachtoffer zijn van mensen, waar zoveel leven leeg en oppervlakkig is. We trekken weg uit dat land en gaan op weg naar een nieuw land, een nieuwe manier van leven, waar alles spreekt van "Ik zal er zijn voor u", want dat is de naam van onze God.

Kijk naar het beeld,
en zie waar je staat : ga je ook mee op weg?

Vooraan in de stoet staat Myriam, de zus van Mozes,
zij die na de doortocht door de zee des doods het zegelied
aanhief,
sterke voortrekster van haar volk,
maar altijd in de schaduw van haar broer...
Meteen een knipoog naar de vele vrouwen van onze
gemeenschap,

de vele Myriams vandaag, die mee trekken aan het
gemeenschapsleven,
die leven dragen, die herderen,

en ook zo vaak in de schaduw blijven staan.
Zij zijn ook vandaag kostbaar en onmisbaar.

Myriam trekt vooraan op, samen met haar kinderen.
Die houden haar herderstok mee vast,
want ze moeten nog leren herderen.
Kinderen zullen leren herderen, als ze het zien bij volwassenen,
als ze mogen meedoen,
en zo de smaak te pakken krijgen van "Ik zal er zijn voor u".

Achter Myriam en haar gezin zien we een paar jongeren,
een beetje alleen :
ze zijn hun eigen weg nog aan het zoeken.
Ooit zullen ze op hun manier de fakkel overnemen,
en de herders van de toekomst worden,
als ze binnen onze gemeenschap kansen krijgen
om hun eigen weg te ontdekken.

Bij die eerste gemeenschappen zien we nog twee kleine
details :
de wielen van een rolwagentje en een slakje.

Daarover vertelt Omer Gilliet de volgende anekdote :
Toen ik met dat beeld bezig was
kwam een oma vragen of ik dat verhaal van de uittocht
eens wilde vertellen aan haar kleinzoon.
De jongen van 8 à 9 jaar zat in een rolstoel.
Al vertellende zag ik het hoofd van de jongen steeds verder naar beneden gaan,
toen ik de figuren aanwees die daar wegliepen met grote haast.
Wat er was?
"Ik kan niet lopen. Ik kan niet mee weglopen," snikte hij nauwelijks hoorbaar.
"Ik ga er twee wielletjes bijsnijden, zei ik, dan...
Hij was al weg. Rechtop en blij.

Ook een slakje heb ik erbij uitgesneden.
Hoezeer wordt haast ongemerkt het weerloze vertrap.
Ook bij een prachtig verhaal.
Alleen het weerloze kan daarvoor behoeden.
De wielletjes en het slakje spreken ons ook vandaag aan :
je kan geen uittochtgemeenschap worden
als het zwakke, zieke, weerloze niet mee kan op de tocht.
Of zoals iemand zei op de parochieraad :
in een echte uittochtgemeenschap moet wie aan de rand staat
in het midden komen.

Verder nog een gemeenschap van herderende wegtrekkende mensen...

Zo is onze parochie:

een mozaïek van mensen en gemeenschappen,
die elk op hun manier uittocht maken.

Hoe verschillend zij ook zijn, ze zijn allen met hetzelfde bezig :
wegtrekken uit het elk voor zich,

en op weg gaan naar beter samenleven,
naar het land van Ik zal er zijn voor u.

De gezichten van al die herderende figuren zijn gemaakt uit de knooppunten van de cypres

waar de takken ontsprongen.

Dwarsliggers , zegt Omer Gilliet.

Gelovigen, mensen die uittocht maken, zijn dwarsliggers.

Zij nemen geen vrede met de bestaande toestand.

Ze leggen zich niet neer bij de feiten

die alleen maar spreken van hebben en nooit genoeg,

van leegte en oppervlakkigheid.

Ze geloven dat deze wereld anders kan.

Achter de gemeenschappen, het volk op weg, zie je de Verrezene.

Hij staat er bescheiden, incognito,
je moet goed kijken om Hem te zien,
de Verrezene op de berg.

Het kan de berg van de Zaligsprekingen zijn,

waar Hij die nieuwe leefregel van de christenen proclameert...

Het kan de berg zijn van de Gedaanteverandering,

waar Hij ons duidelijk toont dat wij in zijn spoor staan,

en in het spoor van Mozes en Elia,

de profeten van "Ik zal er zijn voor u",

Het kan de berg zijn van Golgotha,

waar Hij ons lijden en alle kruisen van de wereld met zich meeneemt en meedraagt.

Het kan dat allemaal zijn,

maar hoe dan ook : telkens staat Hij er met de vraag :

"Wie zeg je dat ik ben?

Wie mag Ik voor je zijn?"

En Hij staat achter ons.

Niet voor ons.

"t Is nu aan jullie, zegt Hij, om mijn weg te gaan.

Jullie moeten het evangelie nu waarmaken.

Maar weet, ik ben er , ik sta achter u,

je mag op Mij vertrouwen

ook als de storm in jullie leven opsteekt.

Ik ben uw steuntje in de rug als je mijn weg gaat.

Met die Jezusvraag in onze nek gaan wij op weg,

want in het gaan ligt ons antwoord.

Alleen gaandeweg, al doende blijkt onze keuze.

Woorden zijn niet genoeg.

Helemaal achteraan zien we de Geest, als een duif met een

stokje in de bek.

Dit stokje is ook een Hebreeuwse letter Jot,
wat "daad" betekent.

De Geest van "Ik zal er zijn voor u"

blaast ons aan, roept ons tot daden die Hem weerspiegelen.

Hij stuwt ons vooruit.

Kerk zijn is niet cocoonen, het knus gezellig hebben bij elkaar.

Het is op weg gaan, ons ten dienste stellen van anderen.

De Geest waait

Hij stuurt ons in de wind, vaak in tegenwind, en duwt ons voort.

Dat is genoeg om tegenwind aan te kunnen.

Het beeld, opgehangen in de zijbeuk van de kerk, wijst vooruit, naar het altaar.

Daar waar elke week het teken gesteld wordt van een nieuwe manier van leven :

waar het brood van ons leven gebroken en gedeeld wordt,

waar de beker wordt aangereikt

en waar ons een nieuwe naam gegeven wordt :

Lichaam van Christus.

Laat het beeld maar spreken,

laat je maar aanspreken door het verhaal,

en door de Geest,

en ga mee op weg naar een nieuwe manier van leven,

waar alles wijst op "Ik zal er zijn voor u",

waar onze God gebeurt.